

CURCUBEUL VA FI ÎN NORI

„Der Herold” - 15 februarie 1932

„Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; și Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi ... Curcubeul va fi în nor; și Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veșnic” — Genesa 9:14-16.

Cât de numeroase și admirabile sunt descrierile date în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la caracterul divin. El ni se descoperă prin puterea Sa nemărginită ca Creatorul și Stăpânul universului, pe care mintea omenească nu este în stare să-l cuprindă; ca o ființă care posedă, deplină înțelepciune și putere pentru a ordona și stăpâni nenumăratele lumi. Ca un Dumnezeu sfânt, care e contra a tot ce este păcătos și nesupus, îl vedem „răzbunător în fiecare zi asupra nelegiuitorilor și făcătorilor de rele”, „care păcatul părinților pedepsește în fii până în a treia și a patra generație”. În exercitarea însușirilor Sale de înțelepciune, dreptate, iubire și putere, oricând și oriunde trebuie să se manifeste, vedem perfectă armonie și echilibru. Creaturile Sale inteligente ar putea găsi o cauză la fiecare descoperire a caracterului Său desăvârșit în Cuvântul sau în providența Sa, ca împreună cu scriitorii conduși de Spiritul Sfânt să poată spune: „Dreptatea ta, Dumnezeule, ajunge până sus; Tu ai făcut lucruri mari: Dumnezeule, cine este ca Tine?” „O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! Căci «cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitoarea Lui?»” „Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt. Și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că dreptățile Tale au fost arătate.” — Psalmul 71:19; Romani 11:33,34; Apocalipsa 15:4.

Descoperit ca Tată al îndurărilor

Din toate descoperirile lui Dumnezeu, care sunt dăruite omenirii greu încercate, probate, nici una nu poate fi atât de mângâietoare ca aceea, care adeseori este amintită în Scriptură, că „Dumnezeu este iubire”. Pentru cei din „creatura gemândă”, care de bună voie și-au întors urechea la cuvântul îndurării Sale, nimic nu a fost mai mângâietor decât asigurarea, că Dumnezeu în adevăr a iubit lumea suficient încât i-a plănuit răscumpărarea din puterea păcatului și a morții. În felul acesta, de-a lungul veacurilor de suspin, de suferință și de moarte, speranța la o Epocă de aur, când moartea, suferințele și toate grijurile și durerile vor fi șterse pentru totdeauna au susținut pe acești îngrijorați și împovărați fii ai oamenilor. Speranța din inimile oamenilor își are adevăratul izvor în Cuvântul binecuvântat al lui Dumnezeu. Dar rămâne pentru cei concepuți de Spiritul lui Dumnezeu, să învețe a cunoaște cele mai dulci secrete (taine) ale bunătății lui Dumnezeu. Înaintea acestor favorizați El este descoperit ca „Tatăl îndurărilor și Dumnezeu al oricărei mângâieri, care ne mângâie pe noi pentru toată suferința noastră”. Care este oare creștinul adevărat, care să nu fi avut parte de aceste mângâieri și înviorări? Și care dintre adevărații creștini n-au avut nevoie de acestea și nu a recunoscut, că fără acestea demult ar fi fost pierdut. Dumnezeu a fost credincios și ne-a mângâiat că păcatele noastre sunt iertate; că oricât de păcătoși am fi fost în starea noastră de mai înainte când eram copii ai mâniei ca și ceilalți, acum suntem „spălați”, sfințiți și „îndreptățiți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru”. (1 Corinteni 6:11). El ne-a mângâiat prin diferitele asigurări, că El e compătimitor cu noi. „Întocmai ca un Tată își compătimizește fiii Săi”. Deci dacă vreunul din fiii Săi a făcut vreo greșală, el poate fi din nou restatornicit, și nu va fi „cu totul respins”. Dacă copiii lui Dumnezeu nu ar avea astfel de mângâieri, atunci desigur că ar fi cu totul descurajați și mulți dintre ei nu ar mai putea merge pe drum. Și pentru ca nici o nefericire aparentă, nici o pierdere a iubitorilor noștri sau a sănătății, sau a averii sau a oricărui lucru pământesc, să nu ne facă să ne îndoim cu privire la îngrijirea lui Dumnezeu pentru noi, El ne-a dat făgăduința „că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său.” — Romani 8:28.

Mă voi încrede și nu îmi va fi teamă

„Prin multe suferințe veți intra voi în Împărăție”, ne spune o prevenire a Domnului, tuturor celor care voim să-i urmăm Lui, și cât de bine am realizat noi acest lucru. Dar cu toate acestea suntem fericiți, deoarece apreciem faptul, că numai prin astfel de experiențe se poate ajunge asemănarea de caracter cu Domnul, și de aceea a fost expresia inimii noastre sincere și arzătoare: „Bucuros voiesc să sufăr să rabd toate numai să umblu

cu Tine pe un drum”. Dacă „necazul lucrează răbdare, răbdarea aduce experiență, iar experiența aduce nădejde” (Romani 5:3-4) atunci acei ce sunt însuflețiți de această nădejde nu recunosc nici un sentiment de rușine sau de descurajare sub disciplina și încercarea la care sunt supuși, ci din contră, ei pot să se bucure în suferință și să se laude că ei au fost aflați vrednici să sufere pentru Cristos. Astfel ei se poartă cum s-a purtat și El, prin aceea că poartă crucea.

Dacă în timpurile mai bune, când norii au fost mai puțin întunecați de cum sunt astăzi, am rugat pe Domnul ca El să ne păzească și să ne ajute în zilele mai întunecate, zicând: „Când voi veni mai aproape de timpul de strâmtorare, atunci, te rog Doamne să-mi întărești credința”, se poate că tocmai acum se vede trebuința unei credințe puternice, care se poate încrede în Domnul și care să nu fie fricoasă, vie orice are să vie. Dacă de pe locul de ocrotire, unde ne-am aflat în decursul anilor trecuți, am privit înainte în așteptarea zilelor viitoare, și am văzut, că acestea vor fi timpuri de greutate și necazuri neobișnuite, în care atât omul cât și animalul numai cu mare greutate își vor susține existența, și că acestea vor fi timpuri de grele încercări pentru întreaga omenire, atunci chiar din această cauză ne-am rugat, ca Domnul să ne dea putere de credință în aceste zile grele, cum este astăzi cu noi. Sau poate că am crezut că poporul Domnului în acest timp de lipsă și de decădere generală, va fi scutit în mod miraculos de aceste lipsuri și de căderi? Nu cumva am crezut, că „pâinea și apa” ne va fi sigură, oricât de mare și răspândită ar fi această strâmtorare? Dacă acesta este cazul, atunci se constată lipsa unei adevărate înțelegeri despre experiența posibilă a unora chiar dintre sfinți. O astfel de scutire a celor a căror credință trebuie să fie examinată în mod deosebit, o încercare cu privire la „vie ce are să vie”, nu se prea unește cu metoda lui Dumnezeu în ce privește dezvoltarea Bisericii Sale. Apostolii au știut ce înseamnă „a avea lipsă și a avea și de prisos”, și credincioșii dinaintea de Veacul Evanghelic au știut ce înseamnă a umbla îmbrăcați în piei de oaie și piei de capră; ei au fost uciși cu pietre, au fost tăiați cu ferăstrăul, au fost ispitiți, au murit de sabie; ei au fost lipsiți și apăsați, suferind rău; ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustiu, în munți, în peșteri și în crăpăturile pământului. (Filipeni 4:12; Evrei 11:37-38). Deci noi pentru ce să așteptăm să fim eliberați de astfel de încercări? Mai bine să ne rugăm, ca Domnul să ne dea o credință ca prin toate probele și încercările să ne țină în pacea Sa și să ne câștige un loc printre eroii credinței.

Curcubeul în nori

Norii pot să vină peste lume după cum este cursul întâmplărilor în general și ca o urmare a domniei răului, care există astăzi pe pământ, dar noi suntem asigurați, că nici o încercare nu poate veni asupra unui copil al lui Dumnezeu, fără ca aceasta să fie permisă direct de Dumnezeu. Pentru aceștia, de aceea, cuvintele textului nostru de mai sus sunt pline de însemnătate: „Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor”. Îngrijirea delicată prin acest semn de îndurare l-a mângâiat pe Noe, și de atunci începând mii și mii, au fost mângâiați prin acest semn. Este vrednic de observat procedeul plin de iubire, în care Dumnezeu a zis: „Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; și Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi”. În același moment ochii lui Dumnezeu și ai noștri privesc același fenomen. Acesta e un gând frumos, dar aici e ceva și mai mângâietor, că El vede curcubeul, pe când ochii noștri slabi și orbi nu-l văd deloc.

Curcubeul legământului de milă se întinde de-a lungul Bibliei, de la Genesa până la Apocalipsa, cu un capăt așezat pe pământul muiat de pe muntele Ararat, iar cu celălalt capăt stând pe Tronul strălucitor al lui Dumnezeu, boltind spațiul dintre cer și pământ. Noi îl vedem în cuvintele mângâietoare, 1800 de ani după potop: „Și lucrul acesta va fi pentru mine ca și cu apele lui Noe: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai muștra” (Isaia 54:9). Cu opt sute de ani mai târziu îl vedem în viziunea minunată a lui Ioan: „Și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald” (Apocalipsa 4:3) Vechiul semn de eternă credincioșie a lui Dumnezeu a apărut chiar în cer. Acest curcubeu de jur împrejurul tronului, se deosebește de toate altele prin aceea, că în loc de-a avea șapte culori el are numai o culoare, și tocmai această deosebire arată însemnătatea sa mai clară. Noi însă nu trebuie să privim simbolurile Bibliei cu ochii celor din Apus, ci cu ochii celor din Răsărit. După felul de cugetare a celor din Răsărit, în Orient, culoarea verde este un simbol al credincioșiei și al adevărului. Sfinții cei mai buni au greșit; patriarhii cei mai nobili și sfinții apostoli de asemenea au greșit, dar credincioșia lui Dumnezeu față de făgăduințele Sale încă nu a greșit și nu va greși niciodată! Nu avem noi un măreț mesaj al păcii și al speranței pentru toate inimile suferinde? Noi toți am dori să vedem curcubeul fără nori, dar aceasta nu e cu putință. Soarele are trebuință de un nor întunecat pentru a-și răspândi culorile sale strălucitoare asupra acestuia, și Dumnezeu adesea are trebuință de o bază întunecată pentru ca iubirea Sa strălucitoare să se poată vedea tot mai clară. Cu cât sunt norii mai întunecați cu atât mai clar se vede curcubeul. Când Dumnezeu permite ca norii să

devină mai grei și mai întunecați asupra noastră, aceasta se întâmplă pentru ca iubirea să devină un obiect sigur și deschis pentru fiii Săi.

Norii groși asupra lui Iacov - spre bucurie

„O frumoasă ilustrație despre acest lucru se găsește în istoria patriarhului Iacov. Când a murit femeia sa iubită, Rahela, atunci s-a lăsat un nor greu peste el; și tot așa când fiul său Iosif a fost furat și el credea că este mort. La această întristare s-a mai adăus încă una: a venit foamete în țară. Se părea că moartea s-a apropiat de el și de toată familia sa. Tocmai atunci curcubeul era în nori și Dumnezeu privea asupra lui, dar Iacov nu-l vedea. Ochii săi tulburați de lacrimi erau prea slabi pentru a putea vedea acest curcubeu, și motivul era că norii nu erau destul de întunecați pentru ca curcubeul să se poată arăta: Dumnezeu însă a continuat mai departe cu întunecarea norilor. Iacov și-a trimis fiii săi după pâine în Egipt. Ei au rămas acolo mai mult ca de obicei. El era plin de grijă și de neliniște, apoi ei s-au reîntors, dar numai spre ai povesti, că ei au lăsat pe Simion ca prizoner și că stăpânitorul Egiptului a vorbit cu ei foarte aspru și a cerut pe Benjamin, fratele lor mai mic. Când sârmanul patriarh a auzit acestea a fost îngrozit de spaimă. El nu se putea despărți de Benjamin, acesta era cel mai iubit fiu al său și de aceea a zis: „Nu voi îngădui ca norul să devină mai întunecos. Benjamin nu va merge”. Dumnezeu însă a văzut de bine ca norii să devină și mai întunecați asupra lui. Benjamin trebuia să fie trimis, și inima bătrânului tată aproape se sfâșia de durere când a zis: „cu durere îmi veți coborî perii mei cei albi în Locuința Morților”, „toate aceste lucruri sunt împotriva mea”.

„În timp ce norii deveneau tot mai întunecați, până când speranța era aproape să dispară, de odată soarele a început să apară, și pe baza celui mai des întunec s-a putut vedea curcubeul: „Iosif trăiește”, i-au povestit fiii săi întorși din Egipt, iar inima sa s-a umplut de bucurie. Curcubeul era atât de mare încât ochii săi erau aproape orbiți de măreția lui. Cu cât privea mai mult curcubeul cu atât mai clară îi devenea convingerea, că, în loc ca toate lucrurile să fie contra sa, „toate lucrează spre binele său”, și încă în așa măsură cum el niciodată nu și-ar fi putut închipui. În sfârșit a privit toate aceste întâmplări așa cum le-a privit Dumnezeu totdeauna, și atunci a aflat el pacea inimii sale, pe care de mult ar fi aflat-o, dacă el și-ar fi încredințat toate căile sale Domnului și ar fi fost liniștit într-ânsul. În tot timpul, cât el privea numai asupra întristărilor sale, bunul și credinciosul nostru Tatăl ceresc cugeta să facă să apară curcubeul. Și aceasta este întotdeauna așa.

Întristarea voastră se va preface în bucurie

„În mânia Mea am ascuns fața Mea de tine”, acesta este norul, dar cu bunătate eternă mă voi îndura de tine, aici e curcubeul. Eu voi pedepsi toate fărădelegile tale, acesta este norul, totuși nu-mi voi retrage bunătatea Mea de la tine, și nici nu voi lăsa ca credințioșia Mea să dea greș, acesta este curcubeul. „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu”, acesta a fost norul, „nu ți-am spus că dacă crezi vei vedea mărirea lui Dumnezeu”? aceasta a fost curcubeul. „În lume aveți strâmtorare”, acesta este norul, „dar îndrăzniți ca să aveți pace în Mine”, acesta este curcubeul. „Tu nu știi acuma ce fac Eu”, acesta este norul, „dar vei înțelege în urmă”, acesta este curcubeul. „Voi vă veți întrista”, acesta este norul, „dar iar vă voi vedea, și inima voastră se va bucura”, acesta este curcubeul. Nici un nor, fie din cauza păcatului s-au din alte cauze, nu se poate ridica asupra fiiiilor lui Dumnezeu, care să nu poată fi luminat de o oarecare asigurare a milei lui Dumnezeu atotiertătoare și de pacea Lui care este mai presus de orice minte. „Nici o, binecuvântare nu este în întristare, până când iubirea lui Dumnezeu nu se vede strălucind asupra ei. Norii fără de soare nu pot să producă curcubeul. Dar când vedem curcubeul strălucitor, care se întinde peste nori, atunci putem noi vedea ceea ce face ca norii să strălucească atât de minunat, iar atunci, încetăm să mai cugetăm la nori și vedem numai curcubeul. Privind numai asupra iubirii, care se întinde peste toate necazurile noastre, atunci toate întristările dispar și se prefac în bucurie. Se înțelege, uneori deabia se poate vedea curcubeul, el este prea subțire și neclar, dar strălucirea crește în măsura, în care se întunecă norii. Se poate că aceasta este cauza, că Dumnezeu adeseori ne întunecă norii, până când sunt negrii ca noaptea. Deci să recunoaștem, că, deși ochii noștri nu pot vedea strălucirea totdeauna, totuși ochii lui Dumnezeu văd. El întotdeauna privește asupra ei și întotdeauna își amintește de legământul Său.

Stindardul Său asupra noastră este iubirea

„Ce bogăție de sugestii spirituale este în faptul că curcubeul, așa după cum noi îl vedem, este numai jumătate și deaceia el este nedesăvârșit. Dar cauza pentru care nu-l putem vedea întreg, este că noi îl privim numai de la nivelul pământului. Acei ce l-au văzut de pe un vârf de munte și aceia care au călătorit în atmosfera mai înaltă, văzând norii atât deasupra cât și de deșubtul lor, au povestit, că, văzând curcubeul l-au văzut întreg, adică cercul deplin. Cumpănind aceste cugete și citind din nou cuvintele: „și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu”, nu aflăm noi oare prin acestea adevărul stabilit, că în timpul cât suntem pe acest pământ nu putem vedea iubirea lui Dumnezeu în toată întregimea ei, ci numai după ce vom fi ridicați și ne vom afla în locurile cerești, vom vedea noi tot ce aici ne-a fost ascuns? Atunci vom cunoaște totul, după cum am fost cunoscuți. O, voi inimi pline de apăsare, așteptați numai în liniște, până când veți ajunge mai sus, când toată aparența nedesăvârșită a iubirii dumnezeiești va fi dispărut! Dar aceasta este surpriza fericită păstrată pentru ochiul ceresc; pentru ochiul care poate să se uite la iubirea lui Dumnezeu din centrul iubirii, de la Tronul lui Isus Cristos”.

În mijlocul tuturor greutăților, tulburărilor și consternațiilor (încremenirilor), în care am putea să ajungem, ne putem încredința Lui cu siguranță, și în măsura care ne rezemăm pe El și așteptăm ajutorul Său, în aceea măsură putem să gustăm și pacea Lui. În fiecare experiență amară și grea, stindardul iubirii Sale flutură asupra noastră. Și, Doamne, cât este de mare această iubire, care dorește ca noi să fim pregătiți pentru moștenirea sfinților în lumină. Numai iubirea este aceasta, care permite diferitele experiențe amare asupra noastră, prin care trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Să nu ne aducem aminte oare totdeauna de curcubeul din nori, și să fim încurajați cu gândul, că și bunul nostru Tată ceresc privește asupra curcubeului și-și aduce aminte de legământul Său, pentru a face ca toate să lucreze spre binele nostru? Scumpul nostru Mântuitor stă aproape de cuptorul strămtorărilor și nu va permite ca metalul scump să se strice de căldura prea mare. (1 Corinteni 10:13). El ne iubește atât de mult, încât nu va permite ca noi să trecem prin probe și greutăți fără de folos. Să ridicăm sus ochii noștri și să ne obișnuim credința a vedea curcubeul în fiecare nor, și prin o experiență binecuvântată și plină de pace a încrederii în Dumnezeu, să recunoaștem, împreună cu apostolul, „căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” — 2 Corinteni 4:17-18.